

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar.

Leto XXIII.

8. marc 1927.

Številka 3.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na sküpní naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendárom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENISOVCIH se dobijo küpiti: 1. Življenje sv. Martina pišpekã za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

POŠTA.

Žerdin J. Rakovnik. Zdravje še slabo. Živci oslobeli od velikih betegov. Kalendare vsem poslali i odredili, da dobite redno i M. Liste. **Vsem**, ki so me na god na kakšikoli način pozdravili se to pot toplo zahvalim. — Vrednik.

„Fantič le gori stani!“

Či pa tüdi takši zastarani gresnik pride k spovedi ednok, dvakrat na leto, bole z navade, kak iz potrebe se li pošteno očisti i opere? Eli skrbi, da čisti ostane? Eli ga ne vidimo po spovedi hoditi po blatnoj poti, po šteroj je hodo prle? Pred spovedjov je stao vöni pred cerkvijov, štirinajst dni po spovedi že pa stoji! Prle je Marijo preklinjao, nesramnež jo pali preklinja! Prle je hodo okoli hiš i dekle zapelavao, zdaj je pali zapelavle. I tak ide leto za letom, celo mladost. Skoro vsa mladost v smrtnom grehi — v službi vraga.

Je to pravo življenje? Je to lepa mladost? Je boš ednok veseo? . . .

Ka pa či pride v takšem stani smrt — ne da bi kaj napovedala — i zagrní grešniki na vüha: Z menov! Najednok! . . . Ve ne musaj, ka bi ga mogeo što bujti. Poti po šterih lüdje hodijo s toga sveta sö različne. Pred par dnevi smo čteli, ka so najšli nindri na Dolenskom 19 letnoga mladenca, večer ešče veseloga i zdravoga, zajtra pa mrtvoga v posteli. O ednom drugom sam čüo ka ga je na poti zadela strela. Kelkokrat se pa čüje ali čte, da se kakši dečko pri kopanji vtopí. Drugoga je pa njegov tovariš po nesreči strelo. Eli ga je granata, s šterov se je špilao, raztrgala,

Sveti Jožef, oča sladki.

„Sveti Jožef, oča sladki!“
Tak te mora vsaki zvati:
Ti skrbiš za krūh v oltari
Ki za večnost nas nahrani;
Te krūh nikdar nam ne zmenka,
Vsaki si ga lomi zlejka,
Če pa pride vūra joča,
K Materi nas pelaš oča,
Da obriše nam suze,
Svoje srce nam odpre.
V vsakoj stiski nam pomagaš,
Vse skūšnjave nam premagaš,
Tolažiš nas v smrtnom boji,
V sodbi varvanci smo tvoji.
„Sveti Jožef, oča sladki!“
Vūpa naj se v Tebe vsaki!

Srčen.

Gospoda glej i se ne boj!

Sv. Marko evangelist sporoča reči sv. Dūha, ka je Jezufa strah prijao i groza pa mrznja. (Marko XIV. 33). V getseman-skom ogradi se to pripetilo. Vsegamogočnoga bi strah bilo? Neskončno blaženomi Bogi bi se kaj grstilo, mrzilo? Ki je iz ničesa stvoro vse, bi trepetao i se dao od groze obhajati? Pa vendar tak je bilo. Strah je bilo Jezufa, groza ga obišla, strašna mrznja se ga je lot la, a vse je premagao, vse je pregnao. Zbegana dūšica, dao ti je trpeči Zveličiteo zgled i spravo ti je moč, da se ravnaš po njem i ti premagaš strah, grozo i mrznjo.

Gospoda je strah obišeo, ga groza obletela, se njemi je ves život troso od mrznje, ar je naprej vido strašne reči. Vido je naprej, kak vseznajoči Bog, ka ga čaka drūgi den, na velki petek. Vido je biče, križ, cveke, suliko, čūo je špotice i grozne kriče „razpi ga.“ Vido je svojo preljūbleno mater v nepopisnoj žalosti i svoje tri vōre trpeče strašno vmiranje na križi. Vido je hūdo-

bijo svojih mantralcov i to, ka se svojega trpljenja ne more rešiti, ar je to boža sveta vola. Vido je svoje moke, štere dajo moč vsakoj dūši, ka se greha lahko ogne. Pa vendar, čeravno okrepi s svojim trpljenjom vsako dūšo, do milijoni i milijoni grešno živeli; čeravno s svojov smrtjov odpre vsakoj dūši nebo, do vendar milijoni i milijoni raj šli v pekeo, celo njegov ljūbljeni vučenic, Judaš, tak napravi. Vido je to. Vido je lūdomorstva, požige, roparije, pijanstvo, nečistost, krivo vero, nevero, vido je tabernaklne oropane, cerkve oskrunjene, njemi posvečene dūše v oblasti hūdoga dūha; vido je preganjanje i klanje svojih ovčic do konca sveta i oblastno nastopanje greha proti pravici na celoj grešnoj zemli; vido je vse strašne betege i drūge nevole, ki pridejo na ljūdi zavolo greha i ga je pri tom videnji obišeo grozen strah, se ga je lotila najmučnejša groza i mržnja, ki so stavili v njegovoj zbeganoj dūši to pitanje: pa je vredno, se zplača teliko trpeti i tak strašno vmreti brez haska? Ali kak evangelist pravi: „Oča, če je mogoče, če ti ščeš, naj te pehár odide od mene“. (Mat. XXIX. 39.)

Pa premaga to pitanje mili Zveličiteo i odločno odgovori, ar trpeti, mreti šče za vsako dūšo, ar šče vsakoj odpreti nebo, odločno odgovori: „Moj oča, če te pehar ne more oditi od mene, brezi toga da bi ga pio, naj bo tvoja vola“ (Mat. XXVI. 42.) Tak je premagao Jezuš strah, grozo i mržnjo pa sprejeo strašen križ, ar je ljūbo tebe uboga grešna dūša.

I ti dūša s svojim strahom ka činiš? Svojo grozo i mržnjo kam odženeš? Jeli, strah te je zameriti se komi i raj grešiš? jeli groza ti je odpovedati se prilikam kak plesi, pili, usebi, štere te v smrten greh zapelavajo? Jeli mrzi se ti molitev, gosta spoved, gosto prečiščavanje, ki bi te skopala z greha i prenovila v svetost življenja? Zakaj je tak pri tebi? Ar ne ljūbiš! Ljūbi Jezuša, trpečega svojega Zveličitela, pa boš znala premagati ves strah, vso grozo i mržnjo. Dūšica, ljūbi trpečega Jezuša!

Pismo misijonara g. Jožefa Kerec svojim domačim.*

Shekki, 12. I. 1927.

Predraga mamica i bratje!

Vaše drago pismo sam prijelo v roke, iz šteroga sam spoznao, ka vas je moje zadnje pismo jako znemirilo zavolo mojega betega. Bog ga je poslao i Bog ga je tūdi od mene vzeo. Dokač

* Domači so nam prepūstili pismo za objavo i mi to dragevole radi včinimo. Vr.

sam bio v Shekki, me je vračo Dr. Li Pok Men zaistino tak skrbno, ka je gizdav zavolo zbogšanja mojega stanja ne šteo vzeti nikaj za oškodnino. Z menov je jako lübezniv i radodaren pogan.

Bole modro je ravno z menov Dr. Soarez v špitali sv. Rafaela v Makao. Tüdi tü so mi odpüstiti vsakše plačilo za vrastvo i skrb. Kak vidite, lübi Bog skrbi za svojega slüžabnika.

Včasi po betegi sam šo nazaj v misijon i delao z lepim napredkom. Bog je šteo obdarüvati mene i moje Tao Munske kršćenike s posebnim zaslüženjom za nebesa na novo leto. Nastanolo je tak divje preganjanje, da sam ves skučeni i pobit prišeo v Makao. Mogeo sem zapüstiti svojo čredo, da so se vucje leži lotili ovčic. Na staro leto večer je že podivjano vojaštvo z lepaki po varaši šuntalo lüdstvo proti misijoni i misijonarom i proti tistim, „šteri so zavrgli staro vero i se poprijali nove, tüje vere.“ Na novo leto zajtra so že lüdje i vojaki napadnoli kršćenike i tüdi motili božo slüžbo. Po božoj slüžbi je več ne bilo mogoče nikše jestvine zavžiti, ar so nas sploj napadali i trli okna i stvari v ogradi. Okoli drüge vöre popodnevi so vdrli oboroženi vojaki v misijon, so pomazali ves prednji deo misijona z ogrizavajočimi napisani i s smrtnov obsodbov nad misijonarom i kateheti. Vsi smo jim bili kršćanski psi, s šterimi trbe na gauge. Ar je vojaštvo začnolo s pobijanjom, se je hüdobno lüdstvo tüdi toga lotilo. Tak je bilo, kak bi vse zbesnolo. Jaz sem zdržao do pou štrte vöre a gda sem vido, ka je revolucija vsikdar hüjša, sam šo v kapelo i zavžio Najsvetejše. Nato sam šteo iti na mandarinat prosit že ob drüгим, naj mi rasztolmačijo, zakaj je denok takša gonja i zakaj ne čuva misijona proti napadalcom. Vojaštvo pa mi je zastavilo pot i me je nazaj pognalo, napadnoli so me s silov; znam samo telko, da sam se med kričanjom i bitjom v kakši petih minutaj znašeo vöni mestnoga zidovja. Pribežali so k meni ništetni kršćeniki i me prosili naj idem raj v kakšo bližnjo ves. Pot me je vodila v Tai Ček hom; tam šem dobio v pagodi (poganskoj cerkvi) zavetje. Drügi den sem šteo nadeljüvati v Shekki eli pa v Makao, ka bi proso pomoči proti tomi divjanji. Bio sem pa tak betežen, ka sem mogeo ostati dva dni i dve nöči v toj pagodi. Za mene je te čas skrbeo doktor Francišek Jü, šteri je moj kršćenik. Prišeo sem 3. januara večer v Makao i sam mogeo včasi iti v posteo. Glas o mojem betegi se je bliskoma razneseo po celom varaši, ar ga je list „A Patria“ alarmirao v mojo obrambo. Prvi, šteri je pribežao k mojoj posteli je bio governirov adjutant i nato vse drüge oblasti civilne i cerkvene, ešče lüteranski pastori i drügi prijateli. Ešče zdaj me vrači Dr. Soarez. Gospa general-

noga državnoga tajnika je štela vzeti vse špitalske stroške na sebe, špital pa njoj je odgovoro, ka je to njegova čest i je ne prepusti drugim.

Vso stvar smo včasi naznanili misijonskomi predstojniki v Shekki, ki je včasi šteo priti v Tao Mun. Oblasti so njemi dale 48 vojakov i konjenike, da so se podali v Tao Mun. Najšli so vse razdreto i oropano. Samo v kapelo so ešče ne vdrl, ar je bila v njoj katehetkinja zaprta. Siroto so tudi jako zbili i njoj v stanovanji vse spokradnoli. Pribežala je v kapelo i bila pet dni brez jesti. Kvara so napravili do dvajezero dolarov. Zdaj sem jaz pozvan v Shekki, da svedočim pred vojaškov i civilnov oblastjov, ka se te napravijo potrebni stopaji v zadoščenje. Vrhovno povelstvo bo kaštigalo vojake, civilna oblast pa ropare i razbijače. V tom jaz čütim dve težavi. Prvo, če püstimo pri miri brezi vsake kaštige vso stvar, te do razbijači i vojaki vsikdar hüjši i motili red; drugo pa se bojim, ka či bodo kaštigani, se kesnej gotovo maščüjejo.

Dnesden se godi ta revolucija po celoj Kitajskoj. Najprle proti protestantom i potem proti misijonom spoj. V Kiangsi so izgnali püšpeka z vsemi misijonari i nünam. Cerkve i kloštre so požgali. Kak se čüje, bo nastalo splošno preganjanje; čüje pa se tudi praviti, ka se pripravljajo na vojsko proti bolševikom Kitajske.

Zatogavolo se priporočamo jako toplo domačim misijonarom v molitev, da bomo vdano v volo božo pretrpeli vse križe i težave. Kak se bode vsa stvar nadale godila, vam bom po priliki pa kaj sporočao. Včasi kak bom nikelko bogši, se povrnem nazaj k svojoj raztrganoj čredi i bom popravlao podrtijo. Vi molite doma za mene. Naj vam Bog pošle v novom leti vnogo svoje nebeske pomoči. Vüпам se, da ste novo leto bole veselo slavili kak jaz eti v Tao Mun-i . . .

Srčne misijonske pozdrave vsem, Vaš

Jožef Kerec, misijonar.

Vzgojne iskrice.

Malo deco hrani mati,
velko pa oča.

Deca nemajo pameti zato
jim jo morejo starišje vcepiti.

Ka se dete od starišov
navči to težko ta püsti.

Deca morajo večkrat jo-
kati zavolo grehov svojih sta-
rišov.

Ka zozidajo dobri starišje,
to poderejo božna deca.

Deca si dobro zapomnijo,
posebno ka je božno.

Ne hvali deteta dokeč je ne moško.

Krastavo dete se boji glavnika.

Opečeno dete se boji ognja, poparjeno pa kropa.

Ne davli deteti nabrušenoga noža.

Deca nesmejo koštavati vsakšega močnika.

Deca nesmejo viditi, ka starišje majo peneze.

Deca so starišom največše bogastvo.

Deca so za stariše most proti nebesom.

Tüdi od dece se lejko kaj navčimo.

Deca, štera rada dostakrat pravijo, ka so kaj najšla, večkrat kaj vkradnejo.

Gda se je že dete vtopilo, te se pokrije stüdenec.

Gde se šestero dece naje, tam tüdi sedmi ne merje od lakote.

Ka dete pri oči vidi to čini.

Na deteti se vidi, kakšega očo ma.

Deca gučijo to ka od starišov čüjejo.

Deca se včijo telko z očmi kak vühami.

Deca bole gledajo na to, ka starišje delajo, kak pa na to, ka gučijo.

Deca so opice, ka vidijo to delajo.

Što šče svojo deco prav vzgojiti, more najprle sam vse božnije ta püstiti.

Deca se ne zvržejo vsikdar po starišaj.

Ne je to glavno, kelko što svojoj deci zapüsti, nego to, ka je bilo pridobljeno.

Malo hasnijo najlepši navuki či ne pridejo iz srca, to je, či je vzgojiteo sam ne prepričani v tom ka vči, ali pa, či sam ne spunjavle ka drugim zapovedavle.

25. marc.

Neba se je dnes odprla. —

Živela je dekla vrla

V Nazareti Galileje,

Toj se neba dnës zasmeye.

Lehko bila je bogata,

Ka odpro neba se vrata ?

Al' nosila čast na rami

Ka se to nad njov predrami ?

Ne niedno. — Nebo vlekla

S svojov düšov je ta dekla,

Ta dopadne tak se Oči,

Ka njej svojga Sina zroči

V svetom Dühi Ga poprime

I Njemi da „Jezuš“ ime. —

— Po angeli Gabrieli

Da njoj Bog te glas veseli.

— Mati boža je postala

Dekla vboga v stani mala ;

Mati je i Deva mila,

Čistost ar nad vse cenila.

Dober sin.

Nad velikim varašom Parížom se je zbūjalo vlažno i mrzlo oktobersko jūtro. Obcestni lampaši svetijo slabo i poti so šklizke zavolo goste megle. Nočno življenje je henjalo, za dnevno pa je ešče prerano. Samo tū i tam se čūje ropot kolic, na šterih vozi mlekarica mleko i kakši delavec eli delavka beži v fabriko na delo.

Po ednoj najbolje voskoj vullici stople mladenec, šteri je preci visike rasti i nese v pravoj roki mali pak. Obraz ma bleđi, sūhi i kda spadne na njega svetlost cestnoga lampaša, se lahko vidi ž njegovoga obraza kakša skrb ga mori.

Pred niskov hižicov postoji. Z žepa potegne njegova roka velki klūč i dveri se odprejo z močnim škripanjom. Tū poslušāa nikelko, či je što v hiži. Na dveraj je samo mali papir, na šterom je napisano: Marija Turbet. pralja. Mladenec odpre dveri i proti njemi vdari nezdrav zrak. Notri je samo sirmaška posteo i edna klop pri steni.

„Ti si, Gaston?“ ga spreguči betežna mati.

„Jaz sam, mamica; kakše je tvoje zdravje?“ Mladenec pristopi k posteli i prime za vročo roko betežnice. Mati njemi pravi: „Tak sam, kak po navadi, samo jako sam trūdna.“ Na te reči se zvije mladenec iz prsi globoki zdih i pravi: „Nevolna moja mamica. Ka de s toga, tak ste betežni, pa brezi vsakše pomoči!“

„Naj bo, kak je boža vola, moje dete! Pa si mi nikaj pri-neseo, naj ti Bog, stokrat plača i nebeska Kralica vse to, ka včiniš za svojo betežno mater.“

Mladenec je vzeo pak i ga odvezao, dao je materi lehke jedi i zraven vino i njoj je pravo: „Ne guči tak, mamica, jaz sam včino samo svojo dužnost.“

„Ne tak, Gaston! Ti se za mene preveč skrbiš, ves zaslūžek i prosti čas posvetiš meni. I dnes si zavolo mene tak rano gori stano.“

„Svoj čas morem tak ponūcati, ka sam v določenoj vōri pa grofici na roke, či bi se štela kama pelati.“

„Ti moje dobro dete,“ je šepetnola betežnica.

„Gaston“, je zaprosila mati, postavi kep nebeske Kralice se na sto, da se bom ž njov pogučala, gda ti odeš. Pa ešče nikaj te prosim; stopi kda de ti mogoče v cerkev pred oltar Marijin i prosi Marijo z velikim zavūpanjom za ozdravljenje či je boža vola.“

„Kak rad to včinem, lūba mati, samo ka bi bio resan poslūhnen.“

„Bog ti plati, moje dete, zdaj pa je že čas iti.“

Pred ednov najlepših palač je stala lepa kočija i Gaston Turbet je meo preci dela z spočinjenima konjičkoma. Naednok se odprejo dveri, prijazna gospa stopi na kočijo. Po bliskovo je šla kočija naprej i pred izložbov zlatara se je kočija stavila i gospa je šla k zlatari. Njeni dvorjenik pa stopi k Gastoni i ga pita: „Zakaj si tak žalosten, Gaston?“

On se zdrzne, kak bi se zbūdo iz sna i pita dvorjenika: „Bode li dugo gospa v bauti pri zlatari?“ „Navadno je preci dugo notri i mislim, ka de tūdi dnes trbelo dugo čakati.“

„Tak, se začūdi kočijaž; te bi te pa proso, či bi šteo ti malo pri konjaj stati, dokeč jaz nazaj ne pridem?“

„Jako rad to včinim,“ pravi dvorjenik, „samo povej mi, kama ideš, ar nede dobro, či pride grofica včasi i tebe ne bi bilo tū.“

„Jaz idem malo v cerkev,“ njemi pravi kočijaž. Te pa le idi!

Prišeo je v cerkev i poklekno pred oltarom Marijinim. Ž njegove dūše pa je prikipela vroča molitev. Vkūp sklenjene roke so se njemi trosile i oko se njemi je s skuzami zalevalo. Gda je odmolo, se je globoko poklekno i se ešče ednok zgledno na nebesko Kralico, nato pa odišeo. Pa ka se je zgodilo, gda je vō prišeo? Kočije je več ne bilo na cesti, njegova gospa je vnogo prle vō prišla, kak je on mislo.

V par minotaj je že stao pred groficov i začao milo prositi: „Odpūstite mi, milostivna gospa, mislo sam, ka te se duže mūdili v trgovini i zato sam šteo . . .“ Tū je več ne mogeo naprej.

„Zato ste šteli?“ je pomagala reč vō povedati gospa.

„Šteo sam nikelko pomoliti v Marijinoj cerkvi za svojo betežno mater.“

„Vi mate betežno mater?“ se je začūdila grofica.

„Da, milostivna gospa, že več mesecov so betežni i vūpanja je jako malo, ka bi se zvrāčili. Pri tej rečaj njemi je skuza stopila v oči.“

„Gde pa prebivle vaša mati?“

Kočiš je povedao vulico i numero hiže.

„Vprežite konje i me odpelajte k njoj,“ je velela gospa. Pred malov hižicov je stavo konje i pravo gospej: „Tū stanūje moja mati“ i je pomagao grofici stopiti z voza. Stopila je v kmično hižo i vkratkom časi je prišla vō i pravila kočiši: „Vi ste jako dobri do svoje matere. Pravila mi je, kak jo mate radi, ka vse za njo darūjte i ves zaslūžek za njo date. To je jako lepo od vas, tō vas časti i povekšava v mojih očaj.“

Gaston je ne mogeo niti edne reči vō povedati, liki je stao zraven kočije i bio rdeč.

„Tudi vašo pobožnost je mati hvalila i o njoj sam se ne dolgo tomi sama prepričala. Vaša molitev v cerkvi pred Marijov je zaslišana. Jaz bom vse učinola, da vaša mati ozdravi. Doktor bode šo k njoj pogosci i edna usmilenka njoj bode dvorila. Tudi vi jo bodele lahko vsakši den obiskali i ste pri njoj lahko edno vöro vsakši popoudne.“

„Jezerokrat Vam plati, grofica milostivna,“ je zakričao Gaston. „Kak vam naj to dobro delo poplačam?“

„S tem, da te vsigdar tak lepo i verno opravljali službo, kak ste dosegamao i da te vsigdar ljubili svojo mater i častiti nebesko Kralico.“

Gda je to grofica vö povedala, je stopila v kočijo i konjička sta z hitrim pokanjom po cestnom kamni odbežala proti domi.

Kristušovo sramotenje*)

Začnoli so ljudstvo od njegovoga navuka odvrčati i so gučali: Zakaj hodite za tak siromaškim človekom? Od njega nemrete nikaj posebnoga čakati; on ma siromaške stariše; njegov oča je tesar; sam se nindri ne je včio, i njegovi vučenicje, ki z njim hodijo, so nevučeni, siromaški, malovredni ljudje, štere je on s sladkimi rečmi zapelao, da so spozapüstili svoje žene i deco, zato ka se njim bogše vidi potepati se i od milodarov živeti. To nede dolgo trpelo i nede melo dobroga konca; tej manjaki že skoro v svojo škodo odprejo svoje oči.

Te i ednake reči so gučali farizeuše i so tak probali preproste ljudi od Kristuša odvrčati. S tem so pa malo opravili, i kda so vidli, ka vsakši den več ljudi hodi za Kristušom, so tej hüdobni ljudje preveč začnoli sovražiti dobroga Jezusa. Vseposedi so zaničljivo gučali od njega, njegov navuk ogrizavali, se smejali njegovim čüdom, njegovo življenje zaničavali i blatili njegovo svetost. Zato ka so ljudje Kristuša začnoli meti za Mesiaša, so ga pri „velki popaj“ i starešinaj v Jeruzalemi tožili i so pravili: Ta reč nemre meti dobroga konca, ljudje se zbuntajo, nedo njim več šteli biti pokorni i naslednje si toga človeka zvolijo za krala; tak Rimlane proti sebi najhujskajo i tej njim deželo vničijo.

S takšim gučom so farizeuše znali dühovnike i posvetne oblasti pridobiti na svojo stran, da so bili proti Kristuši. To sovraštvo je tak bolelo Kristuša v srce, ka se je proti tomi pri sled-

*) Po knigi: Erhad—Kociančič: Kristušov življenje in smrt.

njoj večerji pritožo, rekoč: „Či vas svet sovraži, znajte, ka je mene prle sovražo kak vas. Oni so vidli moja dobra dela i vseedno sovražijo mene i mojega dobroga Očo. Pa da se dopuni prerokūvanje, štero je v njihovoj postavi zapisano: Zobston so me sovražili.“

Premišlavaj, kak so farizeuše Kristusā tūdi pred svetom ogrizavali.

Jezuša je preveč bolelo, da so njemi dobro ime jemali; pa ešče bole ga je bolelo, kda so ga pred vsem ljudstvom zaničavali, sramotili i ogrizavali. Kda so pa hūdobni farizeuše vidli, ka s svojim skrivnim ogrizavanjom nikaj ne dosegnejo, so se tak raztreščili, da so ga začnoli pred ljudstvom zaničavati i sramotiti. Tak čtemo po sv. Mataji: „Oni so pravli: Te preklinja.“ I po sv. Lukači: „Pravili so: Glejte človeka oblošūjnoga i pijanca, prijatela cestninarov i grešnikov.“ I po sv. Marki: „Oni so se nad njim pohūjšali, rekoč: Ali ne je to tesar, sin Marije: Odked ma to modrost?“ I sv. Janoš pravi: „Pravili so ništerni izmed farizeušov: Te človek ne je od Boga, ka sobote ne posvečava.“ I sv. Marko pravi pali: „Pravili so: Znoro je i šli so ga lovit. Pravili so: Belzebuba ma i z višjim vragom zganja vrage.“ Oh, strašno bogokletstvo, grozno sramotenje! Ka misliš, kak so dobroga Jezuša takše reči bolele v srce! Zagvišno njemi je krvavelo srce, da so njemi hūdobneži pri preprostom ljudstvi jemali čast i dobro ime i telko slaboga od njega gučali.

S tem pa ešče neso bili zadovolni, da so ga tak ogrizavali, nego so ga tūdi z drugim žalili. Kda je včio v cerkvi, so njemi pretrgali govor i pravili: „To neje istina, ka gučiš! I kašteč je ljudi včio, pazili so na njegove reči, či bi ga mogli s kem dobiti, ka bi ga tožili. Včasi so poslali k njemi ljudi, ki so ga pitali to i ovo, da bi ga v reči zgrabili. To i ednako so delali; i tak se je dostakrat kakši človek pohūjšao i odpadno od njega. Ravnotak se godi tūdi pobožnim vučenikom od strani brezvercov i dostakrat tūdi med krščeniki, šteri bole ljubijo kmico kak svetlost, bole laž kak istino.

Premišlavaj, kak so dūhovni ino posvetni, imeniti i preprosti ljudje Kristusā, Gospoda našega, preganjali i šinfali.

Po vzgledi farizeušov so tūdi nešterni izmed preprostoga ljudstva začnoli naravnost Kristusā nasprotūvati i ga zaničūvati. Tak so farizeuše dosta ljudi od Kristusā odvrnoli, — šteri so ga nato preganjali, kak piše sv. Janoš: „Med ljudstvom je bilo dosta guča zavolo njega. Prvi so pravili: Dober je; drugi pa: Ne je tak, nego ljudi zapelavle.“

Zato, ka so ga meli za zapelivca, ga neso poštvivali, nego so ga na poti i v cerkvi zbadali. Pravili so njemi v obraz, ka nika ne ve, rekoč: „Ka razmi on s pisma, da se ne je včio?“ Meli so ga za noroga, rekoč: „Meša se njemi, ka ga poslušate?“ Šteli so njemi dokazati ka laže: „Ti sam od sebe svedočiš; tvoje svedočenje ne je istinsko.“ Pravili so, da je obseden od hūdobnoga dūha. Z ednov rečjov: telko grdoga so njemi v oči metali, tak so ga zaničavali, da se nemre vse povedati.

Ljūdstvo je bilo naslednje tak predrzno, da Kristuša ne je samo ogrizavalo i sramotilo, nego je tūdi iskalo priliko ga vmoriti.

Ali to ešče ne je bilo zadosta; oni so tak sovražili Jezusa, ka so njemi smrt prisegnoli, či bi ga v svojo oblast dobili. Zato se jih je Jezus ogibao, kak piše sv. Janoš: Zatem je šo Jezus v Galilejo; po Judeji najmre ne je šteo hoditi, zato ka so židovje iskali ga vmoriti. Ogibao se jih je, da ne bi ešče več nad njim grešili. Naslednje pa, ar je skrbeo za zveličanje dūš, „je skrivoma šo tūdi on ta.“ O najkrotkejši Agnjec, teda je prišlo že tak daleč, ka se nesmeš več pred svetom pokazati? Pa poslušaj, kak se njemi je godilo. Kda je prišo v cerkev i je ljudi včio, so se židovje tak razsrdili, ka so poberali kamenje, da bi ga kamenjali. I zagvišno bi ga kamenjali, pa Jezus njim je vujšo. Ravnotak se njemi je naskori zatem pali prigodilo. Kda je najmre pravo: „Jaz i Oča sva edno“, so znova kamenje pobirali, a Jezus njim je vujšo i je šo iz mesta. Sveti evangelist pristavla, ka se njim je ogno, zato ka njegov čas, to je čas našega odrešenja po njegovoju smrti ešče ne je prišeo.

Zato kršćeniki nesmemo nasledūvati židovov i Jezusa od sebe odganjati ali njegov navuk zaničavati, nego s Šamuelom naj govorimo: „Guči, Gospod, ar tvoj hlapec poslušā.“ I vsaki naj z Davidom trdno sklene, da šče Kristuša vsigdar hvaliti, rekoč: „Hvali dūša moja i vse, ka je v meni, njegovo sveto ime. Hvali, moja dūša, Gospoda i nikdar ne pozabi njegovih dobrot“, ki ti odpūšča grehe, ki ti ozdravla vse slabosti; ki rešavle pogina tvoje življenje, ki te venča z milostjov i smilenjom. Hvalo bom Gospoda vsakši čas; njegova hvala bodi vsikdar v mojih vūstaj. V Gospodi naj se hvali moja dūša; naj poslušājo ponizni i naj se veselijo. Zvišavajte z menov Gospoda, i povišavajmo navkūper njegovo ime časno i večno. Z ednov rečjov: Hvalen bodi Jezus Kristuš za vse prestano preganjanje i krivice na veke! Amen.

Ka je Kristuš v svojem srci trpo i čūto, kda so ga telko preganjali. „Znaj, da za tvojo volo trpim sramotenje.“

Premišlavaj, kak so zaničevalne i ogrizavajoče reči zbadale presveto Jezušovo Srce, kda so ga ljudje telko zaničavali.

V kelko je človek višji i imenitejši, telko žmetnejše i vekše je njegovo zaničavanje. Či bi velkoga kneza ali krala preprosti ljudje pred svetom zaničavali i sramotili, bila bi za njega dosta vekša sramota, i dosta bole bi ga bolelo, kak či bi kaj takšega trpo človek nizkoga stana. Zato je našega Zveličara vsako takše zaničavanje i sramotenje dosta bole bolelo, kak bi nas bolelo, či bi bili tak, kak on, pred svetom zaničavani i zasmehavani; on je najmre neskončno višji kak najimtetnejši človek toga sveta.

Jezuš je bio Bog i človek najsvetejši; prvič ne samo zato, ka ne je meo niednoga greha, nego tudi zato, ka je bio popolen v vsakoj jakosti. On nikdar ne je včino niti najmenšega greha. Nikomi ne je včino nikše krivice, i nikoga ne je razžalo. Farizeuše i pismoznance je večkrat karao zavolo njihovih velki hūdobjij; a to ne je delao iz sovraštva, nego iz same lūbezni, da bi svoje grehe spoznali i se pobogšali. Nieden človek ne je mogeo praviti, da ga je Jezuš kda neprijazno ogovoro. Pač je vsem ljudem skažūvao dobrote, betežne vračo, žalostne tolažo, grešnike spreobračao, nevedne včio i nikdar ne je niednoga brez tolažbe od sebe pūsto.

Pomisli teda, kak je moglo Jezuša boleti, da so ga ljudje li večkrat tak sramotili i zaničavali. Ti znaš dobro, kak te boli, či te po krivici tožijo i kaštigajo, če si nedužen; ali pa, či ti delajo krivico tisti, šterim si samo dobro včino. Ti zdihavleš: Nikdar ne bi mislo, ka mi moji prijateli s takšov krivicov povrnejo moje dobrote. Či bi komi kakšo krivico včino, ležej bi pretrpo; ali tū sam ščista nedužen i li me tožijo i sodijo kak hūdodelnika. — Či kaj takšega tebe boli, pomisli, kelko bole je moglo boleti našega ljūbezni voga Zveličara, ki je bio ves nedužen i ki nikdar ne je včino najmenše falinge. Zato so bile vse sramotilne reči, kak da bi ga što telkokrat s sulicov smekno v srce. Zato more Jezuš vsakšemi izmed nas praviti: „Znaj i spoznaj, da sem za tvojo volo trpo sramoto i krivico.“

Premišlavaj, da so tak grde, sramotilne reči strašno žalile Kristušovo neskončno svetost.

Od tistimao kak je najmre začno čūda delati, so ga začnoli vsi ljudje poštvati za svetoga moža, za novoga proroka, za drugoga Eliaša, za pozemeljskoga angela i tudi za pravoga Mešiaša, šteroga jim je Bog pred telkimi jezero leti oblūbo. Teda pomisli, kak je Jezuša bolelo, kda njemi je bilo vzeto njegovo dobro ime, kda so njemi gučali, ka je on zapeljivec i tak njemi dosta ljudi

ne je več vervalo. On ne je bio od ljudi nego od samoga Boga postavljen za krala vsega sveta. On je bio pravi, od Boga obljubljeni i poslani Mešias i Zveličar sveta, ki je meo opraviti najimennitejše delo človečega odrešenja. Zato je bila njegova oseba vredna tak velke časti, da so hūdobe trepetale, sveti angeli pa poklekūvali pred njim.

Kak je teda Jezusa bolelo, da so ga njegovi lastni podložniki razglasili za največšega hūdodelnika, kak najbolje nikaj vrednoga človeka zasmehavali, kak največšega bedaka sramotili, i naslednje kak največšega hūdodelnika zaničavali? Bolelo ga je, pravim, ne zavolo njega samoga, nego zavolo ljudi, šteri so s tem grešili, i zavolo toga jih je bilo dosta, ka ne so v njem vervali.

Premišlavaj ka so sramotilci Jezusovi zaničavali njegovo božanstvo ali bože bitje. Kristuš ne je bio samo najsvetejši človek, nego je bio tūdi pravi Sin Boga Oče, bio je Bog. Zato ka je bio Bog, bio je tūdi istinsko Stvoriteo, Vladar i Ohraniteo nebes i zemlje i pravični Sodnik vseh živih i mrtvih. Da je bio Bog, šla njemi je tūdi največša čast i največše poštūvanje i vse stvari so bile dužne spoznati ga za svojega Gospoda i Boga, i ga na kolonaj ponizno moliti. Zato ka je bio Bog, bile so vse njemi včinjene krivice razžalenje i zaničavanje Bože zato ka je velikost toga greha sam ščista poznao kak Bog i človek; pomisli, kak ga je bolelo to razžalenje Bože.

Premišlavaj ka je čūtilo Jezusovo srce med takšim sramotenjom i zaničavanjom.

Vsakša sramotilna i zasmehavajoča reč je Jezusovo srce globoko ranila zavola sočūtja zato pa so se njemi smilili vbogi ljudje ar so krivo mislili od njega, ar neso sprijali njegovoga navuka, neso sprijali prave vere i se ne zveličali. Kelko dūš se je od njega obrnolo, da so se tak zapelane na veke pogūbile, telko smrtni ran je dobilo njegovo presveto Srce. I kelko velikih grehov je bilo, teliko peharov punih čemera i žuča je mela njegova sveta dūša spiti. Spoznaj kršćenik, kelko sramote, krivic, bridkosti i žalosti je Jezuš prestajao zavolo nas. Zato moli zdaj:

Hvalen bodi Jezuš Kristuš za vse zaničavanje i sramotenje na veke! Amen.

O prelūbeznivi Jezuš, jaz te hvalim i častim, ka si zavolo nas potrplivo prenašao telko sramote, krivic i zaničavanja; i te prosim po vsjoj tvojoj žalosti i smilenji do tvojih sovražnikov i preganjalcov: daj mi istinsko potrplivo, krotko i nedužno srce, da

bom svoje sovražnike srčno ljúbò, je sam pri sebi zagovarjao, dobro za slabo vračao i da tak v tvojoj ljúbezni popolen postanem i tebe v stanovitnoj potrplivosti nasledijem. Amen.

Sveta Bogarodica.

Da je Marija Mati Boža, to nas vči naša sveta vera, vči nas pa tūdi, da je Sin Boži, druga boža peršona sv. Trojstva, človek postao, tak da je na sebe vzeo človečo naturo. I to je vzeo iz Marije, kak molimo v verevadlūvanji: Narodo se je od Device Marije. Marija je tak mati tistoga šteri je človek postao, Mati Sina božega, to je Mati Boža ali Bogarodica.

Marija je Mati Boža. Kak velka čast. Vsigdar so skazūvali materi takšo čast, kakšo je mela njena deca, posebno sinovi. Na priliko če koga med svetnike prištejo, je počeščena tūdi njegova mati, ar pravimo, to je mati svetnikova. Ali če postane što krao ali casar je tūdi njegova mati pozdignjena v časti, njoj pravimo mati kralova ali casarova. Če se sin pokaže junaškoga ali pride do visoke časti je tūdi mati počeščena, ar je mati tak slavnoga sina. Ūda je Jezuš včio i čūda delo je ednok zakričala edna žena: Blaženo telo, ki te je nosilo. Ka je s tem mislila? Mislila je, kak srečna mora biti mati, ki ma takšega sina. I je šče nanč ne znala, da je Jezuš Sin Boži.

Eva pomeni „mati vseh živih“ ar je mati vseh ljudi, ki bodo živel i na zemlji. Lehko bi se tūdi zvala: „Žena iz rebra, ali žena Adamova ali prva grešnica,“ nego ne — zove se po svojoj deci mati živih, ar njim je dala življenje. Pa kakšo življenje? Življenje štero se bo končalo, štero bo kratko, puno skrbi i nevole, življenje štero se z smrtjov konča.

Kelko vekša je pa čast Marije, gda jo zovemo Mati Boža al Bogarodica. Mati Boža to je mati tistoga šteri ne živi samo kak Evina deca, nego ki je sam življenje, štero življenje nema ne začetka ne konca, od šteroga mamō vsi življenje. Ki je toti pomesi mro nego je iz lastivne moči od mrtvih vstano. Sam pravi: „Jaz sem gorstaneje in življenje.“ Ona je Mati tistoga, ki nam je zadobo vekivečno življenje i dava krono večnoga življenja blaženim. I tak bi se Marija bole lahko imenūvala mati živih kak Eva.

Sv. Pismo pravi, da je moder sin velka dika za stariše. Kakša dika šče morē biti za preblaženo Devico, da je Mati Sina Božega, ki je ne samo moder nego nad vse moder, večna modrost sama,

v šterom so vsi kinči i modrosti i znanosti. Ki je ne samo najmodrejši, nego najsvetejši, naj bole popolen. Kakša dika za Marijo, da je Mati takšega Sina, i celo od Sina samoga zbrana za Mater i od vekomaj določena.

Če premislimo, ka pomeni to ime „Mati Boža“, moremo priditi sv. Cerkvenim pisatelom, da je Bog nigdar ne dao kakšoj stvorjenoj stvari vekše časti i tūdi dati ne mogeo, kak Mariji, da je Mati Boža. Bi lahko dao rožam lepše farbe, zvezdam vekšo svetlobo, sunce da bi bilo bole žareče, angelom vekšo spoznanje i lūbezen kak njim je dao. Nego da bi daō kakši stvari vekšo čast, kak pa da je Mati Boža, toga si sploh nemremo misliti.

Marija je poznala to velko čast zato se je prestrašila gda jo je angel Gabriel pozdravo: „Zdrava milosti puna . . .“ Ne si je mogla misliti v svojoj poniznosti, da bi bila ona tista, štera je odebrana od vseh i pozdignjena nad vse, zato se je prestrašila, ar je mislila, da jo šatan skūšava. Angel jo pomiri i njoj pravi: „Ne boj se Marija, ar si miloščo najšla pri Bogi. Ti boš poprijela i rodila sina i njegovo ime naj bo Jezuš . . .“ i njej šče pove da jo bo sv. Dūh obsenčio in nadaljava „...i ka bo rojeno od tebe bo Sin Boži imenūvano.“

Tak je angeo Mariji razložo kak visoko jo je Bog pozdigno i nam pokazo velko diko i čast Marije.

Mali greh.

Spisao A. Beltrami. — Poslovenio J. T.

II. Poglavlje.

Kaj je smrtni greh? Smrt in grob dūše. Tisti, ki včini kakši veliki greh, oropa samoga sebe posvečūjoče milosti bože, vmori svojo dūšo, jo pokrije z mrtvčim prtom i sūne v grob. I če jo ne vzbūdi s pokorov, jo bo zavilo v svoje strašne plamene brezno peklensko. Kratko, smrtni greh je dūševni samomor.

Kaj je pa mali, odpūstlivi greh? Je dūševni beteg, je gobavost našega dūha, štera ga včini gnūsnoga. Mali greh ne vmori dūše, njoj ne vniči posvečūjoče milosti bože; nego jo zabodene, jo rani i obsiple s smrdečimi ranami. I kak beteg, če se dobro ne vrači, lahko pripela človeka do groba, tak tūdi mali greh lahko pripela dūšo do smrti, to je do smrtnoga greha. O če bi čūtili dūševne bolečine, kak čūtimo telovne nesreče, če bi bili bole občūtlivi za večnost kak za časnost, bi spremenili svoje mnenje o žalitvi božoj. Kelko se trūdimo za telovno zdravje! i kak malo se

brigamo za duševno zdravje! Če smo se prehladili, ali nas mantra mrzlica, včasih bežimo k zdravniku i ga prosimo za vracvo, se damo oprostiti (odvezati) od zdržnosti i posta i ta nehamo vsakše delo. Če pa spadnemo v greh, migamo z ramami, smo brezbržni i püstimo, da naša duša sirota omedlevle i se nikaj ne zmenimo za sredstva, tak lehka in mogočna, štera nam je dober Bog preskrbo s svojov dragocenov krojov na žalostnom vrhi Golgote.

Nekoč se je slavni francuski krao, sv. Ludovik, pogovarjao z nekim dvorjanikom od toga, kak velika hūdobija je greh. Na ednok ga pita krao je li pripravljen postati rajši gobav, kak zban-tūvati Boga? Kavalir, šteri se je bole razmo na boj i orožje, kak na vero, je izpregovoro to nesmiseo: „Rajši bi včino treseti grehov kak pa spadno v te strašni beteg.“ „Jaz pa — njemi odgovori velikodušni vladar genjen — bi rajši izbrao stokrat gobavost, kak samo edno žalitev božo!“

Te odgovor se zdi vzvišen, izreden, jánaški, kakšega si zna zmisliti samo velikodušna gorečnost svecov. Ali ne motimo se. To je občūtek, šteri bi mogoce biti reden, naraven, skūpen za vse tiste, ki verjejo v Boga, šteri je prišeo iz nebes i vmro za nas na trdom drevi križa med dvema razbojnikoma, da bi zadostio za grehe sveta. V srednjeveškem časi je bio v Evropi jako razširjeni strašni beteg gobavosti, šteroga so iz Vzhoda prinesli križarje. V mnogih krajih so zidali špitale, da so v nje zbirali takše nesrečneže. V tom časi so se našli takši, ki so si sami prosili od Boga te beteg zato, da bi lahko zadostili i delali pokoro za svoje grehe v tom življenji.* Ti so sigurno imeli pravo mišljenje o žalitvi božoj i so vagali časne nesreče i večne nesreče na vagi svetoga evangeliuma.

Poznam mešnika, redovnika, šteroga je Bog obiskao z dugim in težkim betegom, ki ga vsigdar drži na robu groba. Velike so njegove telovne i duševne bolečine. Bio je v cvetji svoje mladosti, gojio je najlepšo nado, da bo delao v goricah sv. cerkve, senjao je v izpreobrnitvi jezerih duš, kda ga je naednok Gospod pohodo s počasnov jetikov, štera njemi je prekrižala vse njegove nade. V žalostnih vōrah in minutah, kda čūti vso težo svoje nesreče, i merno objokava teliko sladkih ali zgūbljenih senj, on etak modrūje: „Kaj pa je te moj beteg? Začo se je pred šestimi leti, i pravimo, da bo ešče trpeo celo stoletje. Kaj pa je to na vse zadnje? Je menša nesreča od vsakšega tūdi najmenšega greha. Bole bridko bi mogoce objokavati najmenši včinjeni greh, kak pa zgūbleno zdravje. Obatrivaj se zato duša moja, ki si ne

* Montalambert: Življenje sv. Elizabete Vogrske — pogl. 25.

nesrečna, dosta bole nesrečen je tisti, ki žali Boga.“ Ta miseó ga podpira, tolaži i njemi slajša trpljenje.

Tisti lübeznivi mladenec Dominik Savio, šteri je napuno z dišavov svojih čednosti ves oratorij sv. Franciška v Turini, kak napuni cele grede i okolico cveteči rožnati grm v sprotolešnjih dneih, si je izbrao za geslo svojega življenja te velikodüšne reči: „Pripravljen sam rejši vmreti, kak grešiti!“ I z miloščov božov je ostao veren. Što ga je poznao, nas zagotavlja, da niti senca smrtnoga greha ne osenčila belo lilijo njegove nedužnosti i vüпам trditi, da je ne včino, bar v zadnjem časi svojega življenja, niti prostovolnoga maloga greha.

Ježuš pred Pilatom.

V dvorani velikoga zbora kralüje nenavadna oživlenost. Na, v zvünrednom časi obdržano zborüvanje so sodniki sprišli v velikom številu. Nazeretskoga Ježuša so šteli ispitati, ali On je mučao. Videči, ka nikaj neopravijo, ga pošlejo k Pilati, rimskomi upraviteli Palestine. Naednok z velikim sprevodništvom pride Pilat. Na obrazi njemi igra nemer i nepotrplivost misleč: koga bo sodo, što je obtoženec?

Za nekaj minot stopi v sodno dvorano med oboroženimi vojakmi eden visoki blei, v robsko obleko oblečeni, z vajatjov opasani i dostojanstva pun človek. Pilat ga šče nikdar ne je vido i vendar včasi spoznao, da ta dostojanstvena prikazen: Ježuš nemre biti hüdodelnik. Pilat stavlja pitanja, ali Ježuš neodgovarja, On muči. — Ali kda je končno, na njegovo pitanje: „Teda si ti krao?“ — Ježuš samo tolko odgovoro: „Ti praviš“; te bi pripraven bio pred njega pokleknoti, ar zdaj je znao i čüto, da je On, ki pred njim stoji: Krao nebe i zemle. I to svoje spoznanje je slovesno vöповedao pred Ježušovimi tožiteli. Pa vendar-vendar je proti svojemi prepričanji i svojoj düšnovesti, iz straha pred židovmi obsodo Ježuša na smrt.

O, na smrt obsojeni Ježuš! kolikokrat sem tüdi jaz grešio proti Tebi iz straha pred lüdmi.

Prelomo sam tvoje zapovedi, tajio sam, da sam Tvoj vučenic. Vekši grešnik sam, kak Pilat; ve je on pogan bio; ali jaz sam pa s Tvojov presv. Krvjov odküpleni krščenik, — i vendar sam Te zatajo, pa ne samo zatajo, bičao i s trnjom korunüvao sam Te, prelübi moj Ježuš! Zdrüžim s Petrovimi skuzami svojo spokornost prošnjo: smiluj se meni nevolnomi grešniki, odpüsti mi grehe!

Zdaj si pa misli, tak do guta v grehe zakopanoga dečka na nagloma mrtvoga! Ka praviš? . . . Mi ga ne bomo nikaj sodili. Bog njemi naj bo milostiven! Eli si pa ti želeš v takšem stani mreti?

O, kak se pa ljudje špilajo s svojim življenjem! Kak, da bi je stavili v loterijo, či bo sreča, bo, či nej pa nej, bo že tudi dobro. Či ne bo mož, pa bo cifra. O, kak skačejo nad prepadom! O, kak kapljejo v prepad! . . .

Ti pa dragi moj dečko, spoznaj, ka tak ne bo šlo! Ka je to ne pravo življenje, ka je to ne lepa mladost. Ne špilaj se s svojim zveličanjem, ne skači nad prepadom! Nikdar ne pozabi, ka je milost boža k zveličanji potrebna. I ka je prva dužnost vsakoga kristjana skrbeti za to, da žive vsikdar v milosti božoj, tudi že v mladosti! Zato pa mladoga človeka Bog tudi lejko pozove k sebi — nepripravljenoga. I kje se ide za celo večnost, tam se ne trbe zanašati na negotovost, tam trbe napraviti zagvišno! Komi se tam poškali, se več nikdar gori ne pobere.

Hodva za Jezušom!

Eli si čuo, ka ti Marija pravi: Hodva za Jezušom!? Eli ideš! . . . Maš veselje i srčnost? Eli si ešče premišlaveš? . . . Ne vem, či te veseli? Znabiti te je malo sram? . . . Aha, vej sam pravo! Bojiš se, ka boš preveč pobožen. To še, to, da neščeš preveč neprilichen biti. To si zaistino skleno. Preveč pobožen pa ne! Vse, ka je prav. „Ka je preveč je ešče s krühom nej dobro,“ pravijo ljudje. Mladi dečko — pa za Jezušom hoditi — to nejde vküper? Le po pravici povej: Jeli ka te je sram? . . .

Zdaj, prosim, se pa spomni, ka sva že prle čtela: V glavi mladoga človeka je včasi vse naopak, ka more biti odzgora je odspodi, ka more biti na levoj je na pravoj i naopak, mekla i nočna posoda na sredi stola, skleda i žlice pa za dverami. To se pravi, ka je lepo, je njemi grdo ka je grdo pa lepo, ka je čast, se njemi vidi sramota, ka nečast pa čast. Piti vino i žganico i vse, ka teče, kak živina pa ešče bole grdo, ponoči okoli tuliti, kak vuk, nedužne zapelavati, sosedovoga zbiti, te pa v vozi sedeti, to je čast. Marijo poslušati i za Jezušom hoditi, pobožen biti . . . to je pa sramota! . . .

Tak misli dosta, dosta dečkov.

O, ti naopak svet! Ti mlada zmešana glava, kak ti vse naopak vidiš! Eli smo nej prle pravili, ka ti ščemo glavo malo zravnati, da boš svet prav gledao? Ka de se ti vidilo belo, ka je belo, i čarno, ka je čarno, ne pa naopak? O, ti moj dečko, kak se motiš, či misliš, da je pobožnost za dečka sramota, ka to dvoje nejde vküper.

Svet pravi, ka tisti, šteri v mladosti pobožno živejo, ka so to sami norci. Majo je za nore, za topanjeke. Eli ti takšim verješ? Norci!? Či je tak te so najvejši norci sv. Alojz, sv. Stanislav Kostka, od šteroga sam ti že prle ednok pravo, kak je vmirao i šče na jezere drüghih, šteri sedijo v nebesaj, kak teva dva. Sploh či je pobožnost norost, kak posvetnjaki

pravijo, te so največji norci — svetniki . . . Zdaj mi pa povej, zakaj je na oltare dejvlejo? Zakaj njim cerkve zidajo? Zakaj je častimo? Zakaj njih imena nosimo? Zakaj zastave z njihovimi podobami pri prošecijah nosijo? Eli ne vidite, da svetnikom kažemo za Bogom največjo čast, kelko je moremo? Eli mislite, ka mo norce častili? Či je tak častimo, so zais-tino tudi najbolje časti vredno! O, či so takše časti vsedni, so mogli biti tudi najbolje pametni ljudje. Ja, pametni, modri, pa kak! O, da bi mogli biti mi tak modri, bogme, nebi nam bilo v sramoto! Da bi mogeo biti ti tak moder, dečko, ne bi ti bilo žao. Misliš, ka je sv. Alojziji dnes žao, ka je tak živo? Pa so ga njegovi posvetni tovariši tudi meli za norca. On pa si je mislo po svojem i tudi tak delao. Zdaj ga pa ničče več nema za norca, liki ga ves kat. svet ma v velkoi časti. Skoro v vsakoi cerkvi vidiš njegov kejp i na zastavah ga nosijo. Kat. mladini celoga sveta je vzgled i vzor. Pesmi se njimi spejvlejo.

Prelepa lilija cvete
iz san'ga svet'ga raja
i düh nedužne angelske
to lilijo obdaja.

Angelska lilija v ogradi nebeskom
ki si se vzgajala v rodi človeškom,
svet te proslavla vnet,
čisti nedužni cvet, sv. Alojz.

Tak, eli spodobno prepevle kat. mladina celoga sveta. Gledaj, kakšo slavo donaša pobožno življenje! Pa ta slava na sveti je nikaj proti tistoi štero vživa v nebi. O, Alojz to je bio dečko, šteri je meo glavo na pravom konci!

Znaš, pa je ne bio samo on, ki je tak živo; nego bilo jih je dosta, šteri so živeli, či nej tak pa spodobno. Gde so pa tisti, šteri so se iz njih norca delali? Potihnoli so za vsikdar i preminoli, kak dim!

Posvetnjaki majo pobožnost za norost i pobožne ljudi za norce. Pa pride čas, kda do inaiči gučali. Že sv. pismo staroga zakona opisavle kak do pogübleni na sodnji den mislili i gučali o pobožnosti i pobožnih lüdeh.

(Dale.)

Vsebina.

Sveti Jožef, oča sladki	Stran	1	Dober sin	Stran	6
Gospoda glej i se ne boj		1	Kristušovo sramotenje		8
Pismo misijonara g. Kerec		2	Sveta Bogarodica		13
Vzgojne iskrice		4	Mali greh		14
25. marc		5	Jezuš pred Pilatom		16